

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอลานสัก สังกัดสำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้
จังหวัดอุทัยธานี

The Development of English Speaking Skill for Daily Life
Communication by Using Role-Play Activities of High School
Students at Lansak District Learning Encouragement Center
at Uthaithani Office of Learning Encouragement

ธนาภัสสร สอนธิรักษ์¹, สิทธิศักดิ์ พรหมสิทธิ์², กันต์ภูษิต วิโรจ³,
วันวิสาข์ เชื้อชาวด⁴, และ ณัฐวุฒิ เชื้อชาวด⁵

Thanaphat Sonthirak, Sitthisak Promsit, Kanphusit Viroja,
Wanwisa Chauchaud, and Nuttawut Chuachud

(thanaphat.so@nsru.ac.th, Sitthisak.prom@mcu.ac.th,

Sunnyncheng_mt07@yahoo.com, rungsan.l@nsru.ac.th, and
nuttawut.c@nsru.ac.th)

Received: October 17, 2023
Revised: November 21, 2023
Accepted: November 22, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติก่อนและหลังเรียน และ 2. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนา

-
- ¹ สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
Division of Foreign Languages, Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Sawan Rajabhat University
- ² สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา
Division of English, Faculty of Humanities, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakhon Ratchasima Campus
- ³ ผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบคุณภาพและล่าม บริษัท Dick's Sporting Goods
Technician and quality control and inspector, Dick's Sporting Goods Company
- ⁴ ครูศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอลานสัก สังกัดสำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้จังหวัดอุทัยธานี
Teacher of Lansak District Learning Encouragement Center, Uthaithani Office of Learning Encouragement
- ⁵ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
Division of Thai, Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Sawan Rajabhat University

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การวิจัยนี้เป็นการทดลองเชิงวิจัยเบื้องต้น กลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 30 คน ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอลานสัก โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ และแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที่แบบกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2. นักเรียนมีความพึงพอใจหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.58, S.D.=0.14)

คำสำคัญ: ทักษะการพูด, ภาษาอังกฤษ, การสื่อสารในชีวิตประจำวัน, บทบาทสมมติ, การเรียนรู้

Abstract

The objectives of this research were: 1. to compare the English speaking skill for daily life communication between before and after learning by using role-play activities of high school students, and 2. to study the high school students' satisfaction to the role-play activities for developing English speaking skill for daily life communication. This research was pre-experimental research. The samples group of this research were 30 high school students at Lansak district learning encouragement center by using a specific selection method. The instruments used in this research were 1) the lesson plan, 2) the English speaking achievement test and 3) the questionnaire. The statistics used in the research were mean, standard deviation and t-test independent.

The findings of this research as following:

1. The English speaking skill for daily life communication by using role-play activities of high school students achievement after learning was higher than before learning at statistically significance at the .05 level.

2. The student satisfaction after learning management by using role-play activities of high school students for developing English speaking skill for daily life communication in overall was at the highest level ($\bar{X}$ = 4.34, S.D.=0.14).

Keywords: Speaking Skill, English, Daily Life Communication, Role-Play, Learning

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลกที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากอิทธิพลของความก้าวหน้าของเทคโนโลยีและเป็นยุคแห่งสังคมข่าวสารส่งผลให้ภาษาอังกฤษทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นซึ่งถือว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นและมีความสำคัญอย่างมากในการติดต่อสื่อสาร ยิ่งไปกว่านั้นภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือในการใช้แสวงหาความรู้ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้ผู้เรียนก้าวทันสังคมโลกปัจจุบัน (ณัฐญา บุปผาชาติ, 2561) ในศตวรรษที่ 21 การเดินทางติดต่อกันสะดวกและรวดเร็วมากขึ้น ทำให้ภาษาอังกฤษทวีความสำคัญในฐานะภาษาสากลที่สื่อสารไปได้ทั่วโลกในลักษณะของการสื่อสารไร้พรมแดน (Crystal, 2000) ประเทศไทยในฐานะที่เป็นประเทศหนึ่งในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนได้เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษจำเป็นต้องจัดให้มีการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ประชาชนคนไทยมีความรู้ และทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถสื่อสารกับชนชาติต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว ดังที่ สมเกียรติ อ่อนวิมล (2554) ได้กล่าวไว้ว่า เพื่อให้การก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้อย่างภาคภูมิใจ ประชาชนคนไทยจำเป็นต้องมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ เพราะภาษาอังกฤษเปรียบเสมือนกุญแจสำคัญในด้านความพร้อมของทรัพยากรบุคคลไทย

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมุ่งหวังให้นักเรียนได้รับการพัฒนาอย่างมีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรในด้านทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยกำหนดให้คุณภาพนักเรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่คาดหวังไว้คือ นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำแนะนำ คำชี้แจง อ่านข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้อง นอกจากนี้ในตัวชี้วัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ก็ยังได้กำหนดตัวชี้วัดเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจในตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศอีกด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ทักษะการฟังและการพูด เป็นทักษะที่สำคัญ ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นซึ่งกันและกัน (Brown, 2001) ได้กล่าวไว้ว่าทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะ

แรกที่สำคัญในการสื่อสารและช่วยในการพัฒนาทักษะอื่น ๆ อีก เช่น ทักษะการอ่าน และ ทักษะการเขียน (Ur, 1998) เห็นว่าทักษะการพูดมีความสำคัญที่สุดที่แสดงให้เห็นถึงความรู้ทางภาษาของผู้พูดและยังเป็นทักษะที่ช่วยให้เรียนรู้ภาษาในทักษะอื่น ๆ ได้ง่ายขึ้น ดังนั้น ในหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ คือ สาระการเรียนรู้พื้นฐาน มาตรฐานที่ 2.1 มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสารในรายวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและเจตคติเกี่ยวกับ ภาษาท่าทาง การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาต่างประเทศด้วยประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้นในชีวิตประจำวันและงานอาชีพของตน ถูกต้องตามหลักภาษาและวัฒนธรรมและกาลเทศะของเจ้าของภาษา รายวิชาที่นักศึกษามัธยมตอนปลายต้องเรียนคือ รหัสวิชา พต31001 รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อชีวิตและสังคม จำนวน 5 หน่วยกิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาจึงต้องมีการพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียนให้มีประสิทธิภาพและใช้ภาษาอังกฤษได้เท่าเทียมกับชาติอื่น ๆ ในกลุ่มอาเซียนได้ (กาญจนา ไกลถิ่น, 2562) ทักษะการพูดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในโลกยุคปัจจุบันเนื่องจากการพูดเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียงภาษาและท่าทางเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกความคิดและความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟังทำให้ผู้พูดและผู้ฟังสามารถสื่อสารกันได้ (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Nunan (1991) ที่กล่าวว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่บ่งบอกถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างชัดเจนผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกพูดมากขึ้นและในการเรียนการสอนทุกครั้งผู้เรียนต้องสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

ถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาที่สองสำหรับคนไทย แต่คนไทยก็ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเท่าที่ควรโดยเฉพาะการทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งมาสาเหตุและปัจจัยต่าง ๆ ทั้งนี้ ณัฏฐ์นรี ฤทธิรัตน์ และ ธัญภา ชีระมณี (2558) พบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบของการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยมีหลายประการ ได้แก่ การกลัวผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่จะสื่อสาร ขาดการฝึกฝนและการใช้ภาษาอังกฤษกับอาจารย์ นึกเป็นภาษาไทยก่อนพูดเป็นภาษาอังกฤษ มีความรู้ทางคำศัพท์น้อยทำให้คิดคำศัพท์ไม่ออก บวรจิต พลพันธ์ (2551) ยังได้อธิบายอีกว่า ปัญหาที่ทำให้นักเรียนขาดทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษคือ ความวิตกกังวล ไม่มีความกล้าแสดงออก กลัวที่จะพูดผิดหลักไวยากรณ์ และขาดความมั่นใจในการพูด ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์ (2557) สรุปว่าหากนักเรียนขาดทักษะด้านการเขียนภาษาอังกฤษในการแต่งบทสนทนาในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติจะส่งผลให้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกิดความผิดพลาดเนื่องจากพูดผิดหลักไวยากรณ์

กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นหนึ่งในวิธีการที่จะช่วยในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้นซึ่ง Littlewood (1981) กล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมติเป็นการสร้างเทคนิคที่ดีในการเตรียมความพร้อมก่อนการฝึกฝนในการสื่อสารทางภาษาในทำนองเดียวกัน Revell (1979) กล่าวถึงบทบาทสมมติไว้ว่าเป็นการแสดงออกที่เป็นไปเองตามธรรมชาติของแต่ละบุคคลที่ตอบสนองต่อผู้อื่นในสถานการณ์ที่สมมติที่กำหนดขึ้นมา นอกจากนี้ Richards (2006) กล่าวถึงบทบาทสมมติไว้ว่าเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนถูกกำหนดบทบาทและสถานการณ์ที่เตรียมมาก่อนหรือการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ยึดข้อมูลหรือบทบาทที่นำมาเป็นหลัก กล่าวคือการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการสอนโดยใช้บทบาทที่ถูกสมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและสามารถนำไปประยุกต์ในชีวิตจริงได้

จากปัญหาการพูดภาษาอังกฤษที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงปัญหาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงอยากที่จะพัฒนาทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในด้านการพูดของนักเรียน ผู้วิจัยจึงตัดสินใจที่จะนำกิจกรรมบทบาทสมมติมาเพื่อพัฒนาทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอลานสัก สังกัดสำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้จังหวัดอุทัยธานี

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติก่อนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการทดลองเชิงวิจัยเบื้องต้น (Pre-experimental Research) ใช้แบบแผนการวิจัยกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลัง (One Group Pretest-posttest Design) โดยทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 30 คน ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภออานาจ สังกัดสำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้จังหวัดอุทัยธานี โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงที่เป็นนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพราะต้องการพัฒนาความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในงานวิจัยนี้มี 3 เครื่องมือ ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแผนการจัดการเรียนรู้วัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 4 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 12 ชั่วโมง โดยเลือกสถานการณ์จากบทเรียน จำนวน 4 สถานการณ์ ได้แก่ Lesson 1 Greetings มีเนื้อหาเกี่ยวกับ Greeting, Introducing personal information การทักทาย การแนะนำตนเอง การถามตอบ ข้อมูลส่วนบุคคล Lesson 2 Describing People มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบรรยายลักษณะบุคคล Lesson 3 Giving Directions มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกทิศทาง และ Lesson 4 Shopping มีเนื้อหาเกี่ยวกับการซื้อของบทสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งนำไปประเมินความเหมาะสมของแผนโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ผลการประเมินพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.69)

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นแบบทดสอบประเภทปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ โดยนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบตามคำแนะนำเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และนำการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Object Congruence: IOC) ซึ่งข้อคำถามแต่ละข้อมีความสอดคล้อง (IOC) คือ อยู่ระหว่าง 0.60 ถึง 1.00 ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้และนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทัพทัน จำนวน 40 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาวิเคราะห์หาความยากง่าย (P)

และหาค่าอำนาจจำแนก (r) และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งแสดงผลค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.41-0.67 และค่าอำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง 0.29-0.74 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เท่ากับ 0.92 ถือว่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับที่ใช้ได้ หลังจากนั้นนำแบบทดสอบ จำนวน 30 ข้อ ไปจัดพิมพ์ข้อสอบ และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ของศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอละานสัก จำนวน 30 คน

3. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นแบบสอบถามจำนวน 10 ข้อ โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง แล้วนำแบบประเมินความพึงพอใจมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านไปคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหา เป็นรายชื่อเพื่อประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยเลือกข้อที่มีค่า 0.5-1.00 ขึ้นไป นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่เป้าหมาย นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติไปปรับปรุงแก้ไขและนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมายจริงต่อไป

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนแบบแผนการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. จัดเตรียมเครื่องมือเพื่อดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแผนการจัดการเรียนรู้วัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 4 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

2. ขอความอนุเคราะห์เพื่อทดลองใช้เครื่องมือการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 30 คนที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ของศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอละานสัก

3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 30 ข้อกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วบันทึกผลไว้เป็นคะแนนการทดสอบก่อนเรียนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

4. ดำเนินการทดลองสอนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้วัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 4 แผน โดยใช้ระยะเวลาในการสอนทั้งหมด 12 ชั่วโมง

5. เมื่อสิ้นสุดการทดลองสอนกับกลุ่มตัวอย่าง จึงเริ่มดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 30 ข้อ และบันทึกผลไว้เป็นคะแนนการทดสอบหลังเรียนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล และให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

6. รวบรวมและตรวจผลการทดสอบเพื่อนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้ไปทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายก่อนและหลังเรียนโดยใช้เครื่องมือวัดทางสถิติ คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที

2. การศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ วิเคราะห์ได้โดยค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอลานสัก สังกัดสำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้จังหวัดอุทัยธานี ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติก่อนและหลังเรียน

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอลานสัก

คะแนนผลสัมฤทธิ์	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	10.33	1.06	-26.76	.000
หลังเรียน	17.30	1.92		

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติก่อนและหลังเรียน ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2. ผลการสำรวจความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอสามโก้

ความพึงพอใจของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความพึงพอใจ
1. บทบาทสมมติเป็นเนื้อหาที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน	4.53	0.51	มากที่สุด
2. เนื้อหาบทบาทสมมติมีความน่าสนใจ	4.37	0.49	มาก
3. เนื้อหาบทบาทสมมติมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของ นักเรียน	4.43	0.50	มาก
4. นักเรียนสามารถนำกิจกรรมบทบาทสมมติไปใช้ในชีวิต ประจำวันได้จริง	4.73	0.45	มากที่สุด
5. กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนได้ดี	4.60	0.50	มากที่สุด
6. บทบาทสมมติช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้มากขึ้น	4.53	0.51	มากที่สุด
7. บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษา อังกฤษดีขึ้น	4.57	0.50	มากที่สุด
8. กิจกรรมบทบาทสมมติส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ใน บทเรียนได้มากขึ้น	4.67	0.48	มากที่สุด
9. บทบาทสมมติช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษ ได้มากขึ้น	4.53	0.51	มากที่สุด
10. นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้จริง	4.80	0.41	มากที่สุด
รวม	4.58	0.14	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ความพึงพอใจของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์ส่งเสริม

การเรียนรู้อำเภอลานสัก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D.= 0.14) เมื่อพิจารณาในรายข้อเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.41) รองลงมาคือ นักเรียนสามารถนำกิจกรรมบทบาทสมมติไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง ($\bar{X} = 4.73$, S.D. = 0.45) กิจกรรมบทบาทสมมติส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในบทเรียนได้มากขึ้น ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.48) กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.50) บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น ($\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.50) บทบาทสมมติเป็นเนื้อหาที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน และบทบาทสมมติช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.51) เนื้อหาบทบาทสมมติมีความง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.50) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ เนื้อหาบทบาทสมมติมีความน่าสนใจ ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.49)

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง "การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอลานสัก สังกัดสำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้จังหวัดอุทัยธานี" ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยโดยแบ่งเป็นรายประเด็นดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติก่อนและหลังเรียน

ผลจากการวิจัยข้างต้น คະแนนผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษามีความแตกต่างกัน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 จากการวัดทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งมีคะแนนรวมก่อนเรียนเฉลี่ย 10.33 คะแนน และหลังเรียนคะแนนรวมเฉลี่ย 17.30 คะแนน ซึ่งมีความก้าวหน้าทางการเรียนคะแนนรวมเฉลี่ย 6.97 คะแนน ซึ่งผลของการวิเคราะห์คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศสุตา ปงลังกา (2550) ทำการวิจัย

เรื่องการศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของผู้เรียน สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง และมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิกานต์ โคตรนาถ และ อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง (2564) ทำการวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังไปสอดคล้องกับงานวิจัยของ กานต์ญาณิศา สุนทร, สุรกานต์ จังหาร และ ประสพสุข ฤทธิเดช (2564) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 77.35 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จตุพล นามนาย (2562) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอสามโก้ มีผลที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น จากการวัดผลความพึงพอใจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันหลังจากการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้และการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันของนักเรียน โดยภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสสนทนาภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติซึ่งบทบาทสมมติที่นักศึกษาได้ฝึกนั้นเป็นสถานการณ์ที่สามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน โดย

ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D.= 0.14) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จตุพล นามนาย (2562) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนในการพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียน โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย เรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ระดับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนาภา ไชยงาม และ ธรรมบุญ พัมมะนา (2563) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดงน้อย ด้วยบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติในระดับมากที่สุด และนักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และยังไปสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐชญา บุปผาชาติ (2561) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์อำเภอสามปราน จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.42) และยังไปสอดคล้องกับงานวิจัยของ กานต์ญาณิศา สุนทร, สรกานต์ จังหาร และ ประสพสุข ฤทธิเดช (2564) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.45$, S.D.=0.28)

องค์ความรู้จากการวิจัย

ผลการวิจัยนี้ได้องค์ความรู้ใหม่ ดังนี้

1. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษา มีความแตกต่างกัน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 จากการวัดทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งมีคะแนนรวมก่อนเรียนเฉลี่ย 10.33 คะแนน และหลังเรียนคะแนนรวมเฉลี่ย 17.30 คะแนน ซึ่งมีความก้าวหน้าทางการเรียนคะแนนรวมเฉลี่ย 6.97 คะแนน ซึ่งผลของการวิเคราะห์คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอ ลานสัก มีผลที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น จากการวัดผลความพึงพอใจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันหลังจากการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้และการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันของนักเรียน โดยภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสสนทนาภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติซึ่งบทบาทสมมติที่นักศึกษาได้ฝึกนั้นเป็นสถานการณ์ที่สามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.14) ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ดังนั้นเพื่อให้ครอบคลุมถึงพัฒนานักเรียนควรทำทุกระดับชั้นและมีการเปลี่ยนแปลงเทคนิควิธีการสอนหรือกลวิธีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่หลากหลาย ๆ เทคนิคเพื่อพัฒนานักเรียนได้อย่างทั่วถึง

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปศึกษา พัฒนา และปรับปรุงเนื้อหา หรือกลวิธีการสอนในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน เพื่อไปใช้กับการวิจัยในช่วงชั้นอื่น ๆ ต่อไป

3. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

สิ่งที่ค้นพบจากงานวิจัยครั้งนี้ นำมาซึ่งข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1) ควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสและเอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง หรือจัดสถานการณ์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงมากที่สุด เช่น เชิญชาวต่างชาติ ให้มาพูดสนทนากับผู้เรียนในบางโอกาสในชั้นเรียน หรือนำผู้เรียนออกไปฝึกการพูดภาษาอังกฤษนอกสถานที่ในแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น

2) ควรเพิ่มระยะเวลาในการทำวิจัยมากกว่านี้ โดยเฉพาะการพานักเรียนไปฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนอกสถานที่ โดยศึกษาต่อไปว่าเมื่อการฝึกปฏิบัติจริงนอก สถานที่ในสถานการณ์จริง จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้หรือไม่ และมากน้อยเพียงใด

4. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

นโยบายทางการศึกษาของชาติที่มุ่งเน้นและส่งเสริมเรื่องทักษะทางด้านภาษาอังกฤษและทางศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอลานสักสนับสนุนเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนในทุกทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมถึงพัฒนานักเรียนในทุกระดับชั้น

รายการอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช*

2551 (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

“_____”. (2551). *หลักสูตรสถานศึกษา หลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับ*

การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.

กาญจนา ไกลถิ่น. (2562). *การพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจและทักษะความร่วมมือของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยใช้เทคนิค จิ๊กซอว์ (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต).* มหาวิทยาลัยพะเยา. พะเยา.

กานต์ธัญญา สุนทร, สุรกานต์ จังหาร และ ประสพสุข ฤทธิเดช. (2564). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 15(3), 131-141.*

- เกศสุตา ปงลังกา. (2550). *การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- จตุพล นามนาย. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยพะเยา. พะเยา.
- ชนาภา ไชยงาม และธรรมณู พัมมะนา. (2563). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดงน้อยด้วยบทบาทสมมติ (รายงานผลการวิจัย)*. มหาสารคาม: โรงเรียนบ้านดงน้อย จังหวัดมหาสารคาม.
- ณัฐนรี ฤทธิรัตน์ และ ธัญภา ชีระมณี. (2558). *ความสำคัญของภาษาของภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ณัฐชญา บุปพาชาติ. (2561). *การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์อำเภอสามพราณ จังหวัดนครปฐม* (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร. นครปฐม.
- บวรจิต พลพันธ์. (2551). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลอง* (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ.
- ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์. (2557). ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาใหม่. *วารสารมหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 20(1), 12-15.
- ศศิกานต์ โคตรนาถ และ อโนทัย พลเยี่ยม เพชรแสง. (2564). *การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 16(1), 82-92.
- สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2555, 31 ตุลาคม). *คอลัมน์บันทึกอาเซียน: อาเซียนกับการศึกษาไทย*. เดลินิวส์.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Brown, H. D. (2001). *Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy*. White Plains, New York: Longman.

- Crystal, D. (2000). *English as a Global Language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Littlewood, W. (1983). *Foreign and Second Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nunan, D. (1991). *Language Teaching Methodology*. London: Prentice Hall.
- Revell, J. (1979). *Teaching techniques for communicative English*. Hong Kong: The McMillan Press.
- Richards, J. (1998). *Beyond Training: Perspectives on Language Teacher Education*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ur, P. (1998). *A Course in Language Teaching: Practice and Theory*. Cambridge: Cambridge University Press.